

Tatabányai Törvényszék
20.P.20.100/2016/30.

A Tatabányai Törvényszék a Karkosák Ügyvédi Iroda (1015 Budapest, Hattyú u. 16., ügyintéző: dr. Karkosák Balázs) által képviselt [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] felperesnek a [REDACTED] Ügyvédi Iroda (6720 Szeged, Sóhordó u. 18.) által képviselt Lombard Lízing Zrt. (6721 Szeged, Somogyi B. u. 19.) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyalás alapján, meghozta a következő

Ítéletet:

A törvényszék kötelezi az alperest, hogy – az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül – fizessen meg a felperesnek 741.327,- (hétszáznegyvenegyezer-háromszázhuszonhét) Ft összeget, valamint ennek a 2015. január 14. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamatát és 400.000,- (négy százezer) Ft + 108.000,- (száznyolcezer) Ft ÁFA perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy – külön felhívásra – fizessen meg az állam javára 500.300,- (ötszázezer-háromszáz) Ft feljegyzett illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Győri Ítéltáblához intézett, jogi képviselő útján előterjesztett fellebbezésnek van helye, amelyet 3 egyező példányban a Tatabányai Törvényszéken kell benyújtani.

Amennyiben a fellebbező fél a fellebbezéssel egyidejűleg a tárgyalás tartását nem kéri, a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha

- a fellebbezés csak a kamattérítésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik,
- a fellebbezés csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel vagy részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos,
- a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul,
- a felek közösen kérik,

I n d o k o l á s :

A bíróság a peres felek előadása, a felperes személyes meghallgatása, [REDACTED] és [REDACTED] tanúk vallomása és a felek által rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes és hitvese korábban is lízingeltek már személygépjárművet magáncélú használatra. 2005-ben megtetszett nekik egy Hyundai Tucson típusú gépjármű, ezért felkeresték a gépjárművet hirdető [REDACTED] autókereskedését. Az autókereskedés részéről mindvégig – telefonon és személyesen is – [REDACTED] tárgyaltak, akinek a munkakörébe az új gépjárművek értékesítése tartozott.

[REDACTED] az alperes és más pénzügyintézet üzletszabályzatát nem ismerte, nem olvasta, azt a felperessel nem ismertette, kizárólag az autókereskedéssel szerződéses kapcsolatban álló pénzügyintézetek által rendelkezésre bocsátott hitelkalkulátor segítségével tájékoztatta a felperest, hogy a legkedvezőbb konstrukció az alperes által ajánlott fix havi törlesztőrészes konstrukció. A kalkulátor alapján tájékoztatta a felperest, hogy milyen összegű lehet a törlesztőrészlet. Tájékoztatást adott arról is, hogy az árfolyamkockázat hatására maximum a futamidő végén fordulhat elő az, hogy az árfolyam változás hatására néhány hónappal meghosszabbodik a törlesztés. Tévesen ugyanakkor úgy vélte, hogy az árfolyamkockázat kizárólag a kamatok esetében jelent kockázatot, azt hitte, hogy a tőke az konkrét összeg, ami nem változhat, s erről a felperest tájékoztatta. Ezt követően a felperes kinyilvánította azon szándékát, hogy a finanszírozási lehetőséggel élni kíván.

A szóbeli tárgyalást követően [REDACTED] a felperessel megbeszélte az adatokat átadta [REDACTED], aki az autókereskedésnél adminisztratív jellegű munkakört töltött be, az ő feladata volt a szerződések megírása, miután mindent kitöltött a felperes feladata csak a szerződés aláírása volt.

A felperes [REDACTED] való tárgyalását követően egy későbbi – előre egyeztetett – időpontban ismét megjelent az autókereskedésben, ahol a szerződést [REDACTED] előtt aláírta.

A fenti előzményekkel és módon a peres felek között 2005. október 4. napján PLA12375/05 szerződésszámmal egyedi lízingszerződés jött létre egy Hyundai Tucson 2.0 CRDI típusú lízingelése tárgyában. A szerződés szerint a teljes tőketartozás 5.081.600,-, az első lízingdíj 952.800,- Ft, a rendszeres lízingdíjak pedig 120 hónapon keresztül 61.548,- Ft összegűek, így a felperes által fizetendő teljes lízingdíj 8.338.560,- Ft. A szerződésben mértékadó devizanemként a CHF került megjelölésre.

A szerződés szerinti „A Lízingbevevő által választott kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) elszámolási mód: Fix törlesztő részletekkel rendelkező deviza alapú finanszírozás (fix deviza konstrukció). A kamatváltozás II (árfolyamváltozás) elszámolása a futamidő végén történik. A fizetendő kamatváltozás II (árfolyamváltozás) esetén a futamidő – azonos törlesztő részletek mellett – meghosszabbodik, a visszajáró kamatváltozás II (árfolyamváltozás) a Lízingbeadó visszatulja a Lízingbevevőnek.”

Tatabányai Törvényszék
20.P.20.100/2016/30.

Az egyedi szerződés „Lízingbevevő nyilatkozata” cím alatti kitétele az alábbiakat tartalmazza: „Alulírott Lízingbevevő kijelentem, hogy a szerződésben, valamint az annak hátoldalán levő Üzletszabályzatban PLA/2005.06.01. foglaltakat megismertem, megértettem és azokat a jelen egyedi lízingszerződés aláírásával magamra nézve kötelezőnek ismerem el.”

Az egyedi lízingszerződés általános szerződési feltételeit rögzítő PLA/2005.06.01. számú üzletszabályzat (a továbbiakban: Úsz.). Jelen perrel érintett rendelkezései az alábbiakat tartalmazzák:

I.7. Fix deviza konstrukció: amennyiben a mértékadó devizanem nem forint, a kamatváltozás II. elszámolása a futamidő végén történik, amennyiben a futamidő alatt nem következik be rendkívüli árfolyamesemény.

I.10. Lízingdíj: a lízingdíj magában foglalja a Lízingbevevő tőketartozását (a lízingárgy nettó beszerzési ára), és a tőkére számított ÁFA-t, valamint a kamatot.

I.11. Mértékadó devizanem: az egyedi lízingszerződésben meghatározott devizanem. Amennyiben a mértékadó devizanem forint, úgy értelemszerűen a kamatváltozás II.-re és a kamatváltozás III.-ra vonatkozó rendelkezések nem kerülnek alkalmazásra.

I.12. Mértékadó kamatláb:

c) amennyiben a mértékadó devizanem egyéb – forinttól vagy EURO-tól eltérő -, úgy a Reuters Monitor Money Rate Service „LIBO” elnevezésű oldalán a mértékadó devizanemben 1 hónapos kamatperiódusra közölt, éves százalékban kifejezett LIBOR kamatláb a mérvadó.

I.15. Árfolyam: a Takarékbank Rt. által a mértékadó devizanemre kiemelt ügyfelek számára jegyzett hivatalos, forintban kifejezett árfolyam.

I.16. Mértékadó árfolyam: mértékadó devizanem vételi árfolyama az egyedi lízingszerződés létrejötte napján.

I.18. Kamatváltozás:

a) kamatváltozás I.: a mértékadó kamatláb változásának függvényében meghatározott kamatkülönbözlet,

b) kamatváltozás II. (árfolyamváltozás): a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében az alábbi képlet szerint meghatározott kamatkülönbözlet: kamatváltozás II. = fizetési kötelezettség x ((fizetési esedékesség napján aktuális deviza-eladási árfolyam/mértékadó árfolyam)-1).

II. Lízingbeadó kötelezettségei és jogai:

II.3. A Lízingbeadó jogosult a Kamatváltozás I. szerint az egyedi lízingszerződésben meghatározott, még ki nem fizetett lízingdíjakat egyoldalúan megváltoztatni, amennyiben a mértékadó kamatláb változik. A lízingdíj módosítása a Lízingbevevő értesítésével lép hatályba.

II.4. Az esedékessé vált lízingdíjakra jutó kamatváltozás II. - a Lízingbeadó utólag a hirdetményben közzétett gyakorisággal – terheli ki, amennyiben a még ki nem terhelt valamennyi kamatváltozás II. összege legalább a hirdetményben meghatározott mértéket eléri.

Tatabányai Törvényszék
20.P.20.100/2016/30.

A szerződés megszűnésekor a Lízingbeadó a ki nem terhelt valamennyi kamatváltozás II-t kiterheli, illetve jóváírja.

II.7. Amennyiben a Lízingbevevő a lízingszerződésben foglalt valamennyi kötelezettségét teljesítette, úgy a Lízingbeadó köteles a lízingtárgy törzskönyvét és a tulajdonjog átírásához szükséges nyilatkozatot kiadni.

III. A lízingbevevő kötelezettségei:

I. A lízingbevevő fizetési kötelezettségei:

f) a Lízingbevevő köteles a lízingbeadó székhelyén és fióktelephelyén kifüggesztett hirdetmény szerinti költségeket – azok felmerülése esetén – megtéríteni. A Lízingbeadó a költségeket az azok felmerülésekor hatályos hirdetmény szerint jogosult megállapítani.

Az alperes a 2015. április 26. napján kelt levelében a 2014.évi XL. törvény szerinti elszámolást a felperesnek megküldte.

Az alperes a felperes fizetésének elmaradására tekintettel a lízingszerződést 2015. szeptember 30. napjára felmondta és felszólította felperest mindösszesen 1.937.254,- Ft megfizetésére.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a lízingszerződés érvénytelen. Rámutatott, hogy a perrel érintett lízingszerződésre a Kúria 6/2013. PJE határozata alapján alkalmazandóak a fogyasztói kölcsönszerződésekre vonatkozó jogi rendelkezések. Hivatkozott arra, hogy a lízingszerződésben hivatkozott üzletszabályzat és hirdetmény nem vált a szerződés részévé, mert azt a szerződés megkötésekor nem kapta meg, azt az autókereskedés munkatársa vele nem ismertette, az abban foglaltakat így nem is fogadhatta el. Ebben a körben hivatkozott a régi Ptk. 205/A. § (1) és (2) bekezdésére, a 205/B. § (1) bekezdésére és a Kúria 2/2011. (XII. 12.) PK véleménye 2. pontjára.

A lízingszerződés érvénytelenségének megállapítása körében előadta, hogy az alperes a szerződéskötéskor nem nyújtott részére megfelelő tájékoztatást az árfolyamváltozás kockázatáról. Hivatkozott a Kúria 6/2013. PJE határozatára, amely szerint a tájékoztatásnak ki kellett terjednie az árfolyam változásának lehetőségére és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre.

Másodlagosan hivatkozott arra, hogy a lízingszerződés nem határozza meg a lízingdíj összegét devizában és nem jelöli meg az átszámítás alapjául szolgáló deviza árfolyamot sem, így a Hpt. 213. § (1) bekezdése alapján semmis.

Harmadlagosan rámutatott, hogy a lízingszerződés nem határozza meg az ügyfelet terhelő valamennyi költséget és azok összegét, így a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) és c) pontjába ütközik, ezért semmis.

Negyedlegesen a lízingszerződés semmisségét a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján vélte megállapíthatónak, mert a szerződés nem tartalmazza a törlesztőrészletek számát.

Ötödlegesen alaki okokból is érvénytelennek tartotta a lízingszerződést. vitatta, hogy [REDACTED] [REDACTED] jogosult lett volna a perbeli szerződés aláírására az alperes nevében.

Tatabányai Törvényszék
20.P.20.100/2016/30.

A lízingszerződés érvénytelenségének megállapítását követően kérte a szerződés érvényessé nyilvánítását az írásos lízingszerződésben forint összegben meghatározottak szerint akként, hogy a felperes összesen 8.338.560,- Ft lízingdíj megfizetésére volt köteles.

Figyelemmel arra, hogy a felperes az érvényessé nyilvánított szerződés szerinti összegnél magasabb összeget 9.079.887,- Ft-ot fizetett meg az alperesnek, kérte alperes kötelezését 741.327,- Ft, valamint ennek az utolsó törlesztő részlet befizetésétől (2015. január 14.) számított késedelmi kamatai megfizetésére való kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Rámutatott, hogy a Kúria 6/2013. PJE határozata szerint a Hpt. 213. §-ának rendelkezései a pénzügyi lízingszerződésekre nem alkalmazhatóak. A felperes azon, a szerződés érvénytelensége körében előadott hivatkozását illetően, mely szerint a perbeli szerződés nem tartalmazza a finanszírozott tartozás összegét devizában, ezért nem állapítható meg, hogy milyen pénzügyi összeg visszafizetését kell teljesíteni - azt adta elő, hogy a perbeli szerződés megkötésekor a finanszírozási szerződéseknek több típusa került ki a gyakorlatban. A perbeli szerződés deviza alapú szerződés, amely szerződés típusa lényege, hogy a felek a hitelezőnek, az adósnak a kölcsönszerződésből fakadó pénztartozását egyaránt devizában határozták meg (kivétel pénznem), és azt mindkét fél forintban volt köteles teljesíteni (kereset pénznem). E szerződés típusnál az adós az adott időszakban irányadó forint kölcsönnél kedvezőbb kamatmérték mellett devizában adósodott el, ebből következően ő viseli az árfolyamváltozás hatásait: a forint gyengülése az adós fizetési terhének növekedését, erősödése pedig a csökkenését eredményezi. Hivatkozott a Kúria 6/2013.sz. PJE határozatára, amely szerint: *„Az adós olyan konstrukcióban szerezte meg idegen pénz időleges használatának a jogát, amelyben a kivétel és a kereset pénznem eltér. Ez azt jelenti, hogy a felek a pénztartozást úgy határozták meg, hogy az adós az esedékességkor annyit fog forintban fizetni, (kereset), amennyi megegyezik a szerződésben tipikusan svájci frankban, euróban, japán jenben kirótt pénztartozással...”. „A deviza alapú kölcsön is devizakölcsön, mivel a tartozás devizában van meghatározva, ugyanakkor a hitelező a kölcsönt forintban köteles folyósítani, az adós pedig forintban köteles törleszteni, tehát mind a hitelező, mind az adós a devizában kirótt pénztartozását forintban rója le.”* Mindezekre tekintettel *„deviza alapú kölcsön lényege, hogy az adós tartozása devizában keletkezik, a kölcsön folyósítására és a törlesztésére pedig forintban kerül sor. A tartozás devizában van megállapítva, az adós forintban teljesítendő fizetési kötelezettsége ezért a forint erősödésétől, gyengülésétől függ. Devizában meghatározott kölcsönért az adósnak a forint gyengülése esetén többet kell visszafizetni, terhei növekednek, míg erősödése esetén kevesebbet, terhei csökkennek”*.

A Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.244/2012. szám alatti jogerős ítéletére hivatkozással utalt arra, az, hogy az egyedi szerződés csupán a mértékadó devizanemet tartalmazza, a forintban nyújtott kölcsönösszegnek a svájci frank aktuális árfolyama alapján számított, svájci frankban kifejezett összegét nem, a szerződés létrejöttét, érvényességét nem befolyásolja.

Hivatkozott arra, hogy a felperes egyoldalú nyilatkozata szerint a felperes az üzletszabályzatot átvette, megismerte és elfogadta, a felperes egyoldalú nyilatkozata pedig teljes bizonyító erejű magánokiratként az ellenkező bizonyításig bizonyítja az abban foglaltakat.

Kiemelte, hogy a felperes egyedi döntése volt a havi fix konstrukció választása, így ezen szerződéses kikötés egyedileg megtárgyaltnak minősül.

Az alperes álláspontja szerint a tájékoztatási kötelezettségének a Kúria 6/2013 PJE

Tatabányai Törvényszék
20.P.20.100/2016/30.

határozatában foglaltakra tekintettel is eleget tett, a felperes kötelezettsége lett volna, hogy a szerződés és az üzletszabályzat rendelkezéseit áttanulmányozza, és a számára nem érthető rendelkezések esetében magyarázatot kérjen.

Az alperes részletesen kifejtette azon jogi álláspontját, hogy [REDACTED] jogosult volt az alperes nevében a perbeli szerződés megkötésére, de jogosultsága hiányában is az alperes jóváhagyásával az álképviselő által kötött szerződés érvényes.

A kereset az alábbiak szerint alapos:

A törvényszék elsődlegesen a felperesnek a szerződés alakiságára (az alperes nevében eljáró személy szerződéskötési jogának hiányára) alapított kereseti kérelmét vizsgálta és azt alaptalannak találta az alábbiak szerint:

Az írásbeliséghez kötött, és képviselő közreműködésével létrejött szerződés a képviselő útján eljáró szerződő fél aláírása szempontjából alakilag érvényes, ha a szerződést tartalmazó okiratból kitűnik, hogy a megállapodást ténylegesen aláíró természetes személy nem a saját nevében, hanem az okiratban megjelölt szerződő fél nevében és képviselőként jár el. A jelen perrel érintett esetben ez a feltétel maradéktalanul megvalósult.

Ha vitás és nem bizonyított, hogy a szerződést a pénzügyi intézmény nevében aláíró természetes személy rendelkezett képviselői jogosultsággal, álképviselőnek minősül. Álképviselő esetén viszont a képviselt személy utólag is jóváhagyhatja az álképviselő eljárását a rPtk. 221. § (1) bekezdése értelmében, és ez esetben úgy kell tekinteni, mintha az álképviselő szabályszerű meghatalmazással járt volna el, ilyen esetben a bíróság nem alkalmazhatja az érvénytelenség jogkövetkezményeit.

A jóváhagyás nincs alakszerűséghez kötve, a képviselt személy az álképviselő eljárását jóváhagyó nyilatkozatát szóban, írásban, de akár ráutaló magatartással is kifejezésre juttathatja (BH2014. 303.) Ráutaló magatartásnak minősül, ha a pénzügyi intézmény a maga részéről teljesítette a szerződést.

A törvényszék a fentiekre tekintettel megállapította, hogy az alperes a szerződés teljesítésével a nevében eljáró személy eljárást jóváhagyta, így az érvénytelenség jogkövetkezményei nem alkalmazhatóak.

A felek közötti jogvita elbírálásánál kiindulási alapként rögzítendő, hogy a perbeli lízingszerződés az 1959-es Ptk. 685. § e) pontja szerinti fogyasztói szerződésnek minősül.

A jelen perrel érintett szerződés megkötésekor hatályban volt, így jelen perben alkalmazandó régi Polgári törvénykönyv az 1959. IV. törvény (rPtk.) szerződéskötés napján rendelkezései szerint:

„4. § (1) A polgári jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően, kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni.

(4) Ha ez a törvény szigorúbb követelményt nem támaszt, a polgári jogi viszonyokban úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Saját felróható magatartására

Tatabányai Törvényszék
20.P.20.100/2016/30.

előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat. Aki maga sem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, a másik fél felróható magatartására hivatkozhat.”

Az rPtk. 200. § (2) bekezdésében foglaltak szerint semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. Semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.

A rPtk. 205. §-ában foglaltak szerint:

„205. § (1) A szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

(2) A szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. Nem kell a feleknek megállapodniuk olyan kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez.

(3) A felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek, és figyelemmel kell lenniük egymás jogos érdekeire. A szerződéskötést megelőzően is tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.

(4) Ha a szerződéskötési kötelezettség esetében a szerződési nyilatkozatok eltérnek egymástól, a felek kötelesek álláspontjaik egyeztetését megkísérelni.”

Az rPtk. 205/C. §-ában foglaltak szerint ha az általános szerződési feltételek és a szerződés más feltétele egymástól eltér, az utóbbi válik a szerződés részévé.

A törvényszék megállapította, hogy a jelen perrel érintett lízingszerződés megkötését megelőzően az alperes nevében eljáró személy a felperest tévesen tájékoztatta a szerződéses konstrukció feltételeiről.

A felek írásbeli okiratában foglalt szerződésének fizetési kötelezettségek elnevezésű része tartalmazza a lízing lényeges feltételeit. Ennek megfelelően a tőketartozás 5.081.600,-forint, a törlesztőrészletek fizetési gyakorisága havi, a rendszeres törlesztőrészletek összege 61.548,-forint, a törlesztőrészletek száma 120. A kölcsön lényeges feltételei körében szerepel továbbá a mértékadó devizanem: CHF.

A törvényszék rámutat arra, hogy a kölcsönszerződés ezt követő része jóval kisebb betűmérettel, számottevően és zavaróan kevésbé olvasható és áttekinthető formátumban került feltüntetésre, mely alkalmas arra, hogy e szerződéses rendelkezések átolvasását, megértését megnehezítse, ennek megfelelően a szerződő fél ügyletkötési szándékának kialakulása során a fenteikben ismertetett, áttekinthetően, tisztán és nagyobb betűmérettel szedett szerződéses rendelkezések nagyobb nyomatékkal jelenjenek meg, mint a későbbi szerződéses követelmények, melyek átolvasása, megértése illetve áttekintése az alperes által használt formanyomtatvány sajátosságai folytán az ügyfél számára nehezített, mely önmagában is tisztességtelen szerződéses eljárásnak és gyakorlatnak tekintendő.

A Kúria 6/2013. PJE döntésének 3. pontja szerint a pénzügyi intézményt a jogszabály alapján terhelő tájékoztatási kötelezettségnek ki kellett terjednie az árfolyamváltozás lehetőségére, és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre. A tájékoztatási kötelezettség nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás mértékére.3. A pénzügyi intézményt a jogszabály alapján terhelő tájékoztatási kötelezettségnek ki kellett terjednie az árfolyamváltozás lehetőségére, és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre. A tájékoztatási kötelezettség nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás mértékére. A döntés indokolása szerint: „A Ptk. 205. § (3) bekezdése alapján a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek és figyelemmel

Tatabányai Törvényszék
20.P.20.100/2016/30.

kell lenniük egymás jogos érdekeire. A szerződéskötést megelőzően is tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről. Az együttműködési és tájékoztatási kötelezettség a szerződés teljesítése során is terheli a feleket [Ptk. 277. § (4) és (5) bekezdések]. A deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződések esetén a felek között információs egyensúlyhiány áll fenn. Ezt ellensúlyozandó a Hpt. - többször módosított - 203. §-a speciális többlet tájékoztatási kötelezettséget írt elő a pénzügyi intézmények számára. A Hpt. 203. § (1) bekezdés - a jogegységi határozat szempontjából releváns időszakban hatályos szövege - szerint a pénzügyi intézmény egyértelműen és közérthetően köteles ügyfeleit, illetve jövőbeni ügyfeleit a pénzügyi intézmény által nyújtott szolgáltatások igénybe vételének feltételeiről, valamint e feltételek módosulásáról tájékoztatni. A 2005. január 1. után lakossági ügyféllel megkötött devizahitel nyújtására irányuló, illetve ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmazó szerződéseknel pedig a Hpt. 203. §-a már előírja, hogy a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja. Ennek az ügyfél által aláírt kockázatfeltáró nyilatkozatnak tartalmaznia kell az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztőrészletre. A tájékoztatásnak tehát ki kellett terjednie az árfolyam változásának lehetőségére, és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletre.”

A törvényszék megállapította, hogy az alperes az általa adott kifejezetten téves szóbeli tájékoztatással megsértette az együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét, a felperes a téves tájékoztatásra tekintettel nem tudta megfelelően értelmezni az írásos tájékoztatást.

A téves vagy nem megfelelő tartalmú tájékoztatás, illetve félrevezető tájékoztatás alapján megállapítható, hogy a felperes a szerződés megkötésekor tévedésben volt, az alperes intézménytől szándékosan megtévesztette.

A felek valós szerződéses akarata az alperes képviselőjében – álképviselőként, de az alperes által jóváhagyottan – eljáró magánszemély téves információi miatt nem terjedt ki az árfolyamkockázatra.

A lízingszerződés tartalmazza, hogy a kölcsön jellege változó törlesztés, deviza alapú kölcsön, illetve hogy a mértékadó devizanem CHF, azonban – ezzel ellentétesen és egyértelműen – forint összegben tartalmazza a tőketartozást, a lízingdíjakat. Figyelemmel az alperes által adott téves tájékoztatásra a felperes megalapozottan értelmezte a szerződést akként, hogy őt összesen 120 lízingdíj megfizetése terheli, melyek összege egyenként 61.548,- Ft. Ennek megfelelően a felperest 8.338.560,-Ft, az alperes javára történő visszafizetési kötelezettség terhelte.

Amennyiben az általános szerződési feltétel és az üzletszabályzat valamely rendelkezése folytán a szerződés szerint számított 8.338.560,- Ft-nál magasabb összegű fizetési kötelezettség terheli felperest, abban az esetben megállapítható, hogy a szerződésnek a lízingdíjak fizetésével kapcsolatos összecszerúsége és az általános szerződési feltétel alapján számított összecszerúség egymástól eltér. Ebben az esetben az rPtk. 205/C. §-ában foglaltakra tekintettel a szerződés rendelkezése válik a szerződés részévé.

Mindezek alapján a törvényszék a felek közötti szerződést akként értelmezte, hogy a felperes mindösszesen 8.338.560,- Ft lízingdíjat volt köteles megfizetni az alperesnek, amely kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, sőt ezt meghaladó összeget is megfizetett alperes részére, amely összeggel az alperes a felperes hátrányára jogalap nélkül gazdagodott, ezért a

Tatabányai Törvényszék
20.P.20.100/2016/30.

törvényszék a régi Ptk. 361. § (1) bekezdésének megfelelően a rendelkező részben foglaltak szerint döntött és kötelezte az alperest a jogalap nélkül szerzett vagyoni előny visszatérítésére. Az alperes a gazdagodás bekövetkezésétől köteles késedelmi kamat fizetésére.

Az alperes pervesztes lett, így köteles a feljegyzett eljárási illeték, valamint a felperes perköltségének megfizetése, amely utóbbi összegét a törvényszék a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

Tatabánya, 2017. június 7.

Dr. s.k.
BÍRÓ

A kiadmány hiteléül: